

Mark Debrock (m.m.v. Marc Verstraete & Olivier de Crombrugghe), *Het Karel de Goedehuis 1942-1972. Een Leuvens integratie-experiment*, Leuven, 2007, 146 pp. (eigen beheer, Mark Debrock, Wilsonlaan 15, 3010 Kessel-Lo) | Dit boek handelt over een merkwaardig Leuvens experiment van toenadering tussen Franstalige en Nederlandstalige Vlaamse studenten. Het vertelt het verhaal van het studentenhuis Karel de Goede dat in 1942 werd gesticht, door enkele studenten die zich lieten bekoren door *“The idea of a University”* van John Henri Newman en het Engelse *‘college’*-systeem. Zij wilden de contacten tussen professoren en studenten van verschillende faculteiten bevorderen, maar vooral ook de vervreemding helpen opheffen die in Vlaanderen bestond tussen de Franssprekende hogere klassen en de Vlaamse volksgemeenschap.

Met steun van professor Jozef Cardijn huurden zij op de koning Albertlaan een gemeenschapshuis, voor een tiental inwonende studenten, waarbij zich een twintigtal externe leden voor de dagelijkse maaltijden aansloten. Samen vormden zij de gemeenschap van de *‘Karolingers’* metaan het hoofd een *‘Abbas’* (in totaal zijn er 27 studenten geweest die deze functie waarnamen). De filosofieprofessor Gerard Verbeke was bereid als *tutor* op te treden en andere academici zoals Paul Sobry, Jacques Leclercq en Herman-Leo Van Breda waren geregelde disgenoten. Ook rec-

tor Honoré Van Waeyenbergh en vicerectoren Leo Suenens en Fernand Litt werden tijdens de oorlog uitgenodigd, voor een vrije discussie in een betrouwbare groep. Na de bevrijding en een jaar onderbreking bracht de benedictijn Lambertus Pleumeekers uit Zevenkerken samen met prof. Verbeke en oud-studenten van de Abdijschool in Zevenkerken het Karel de Goede-huis opnieuw tot leven in de geest van de stichters. De gemeenschap bleef functioneren, ook nadat in 1961 de koning Albertlaan werd verlaten, en een huis werd gezocht eerst in de Maria Theresiastraat, later in de Parkstraat, maar met de splitsing van de universiteit en de veranderde omstandigheden werd in 1972 beslist tot de formele stopzetting, en ontbinding van de sinds dertig jaar bestaande vzw.

Het voor de geschiedenis van de Vlaamse beweging belangrijke aspect van dit initiatief is dat van in het begin gesteld werd dat de groep weliswaar voor de helft bestond uit Franstalige Vlamingen, maar dat zij de colleges moesten volgen van de Nederlandstalige afdeling en in het huis Nederlands moesten spreken. Het huis wilde de Franstalige studenten, die deel uitmaakten van de sociale bovenlaag van Vlaanderen en van wie er een aantal behoorden tot de adel, helpen Nederlands te spreken en hen sensibiliseren voor de dynamiek die eigen was aan de Vlaamse volksgemeenschap. Dat gebeurde vanuit een sociale bekommernis, om Vlaanderen zijn 'natuurlijke elite' terug te geven.

Die doelstelling van de stichters – zo meent de auteur – werd *“grotendeels gerealiseerd”*, zij het *“met wisselend succes naargelang van de reële, min of meer langdurige verwevenheid van de Karolingers met het huis en de ontvankelijkheid binnen hun milieu”*. De door Newman geïnspireerde verwachtingen bleken vrij snel wat te hoog gegrepen voor een Leuven studentenhuis, en werden omgebogen naar het bevorderen van faculteitenoverschrijdende contacten en het stimuleren van individuele

verantwoordelijkheid voor het organiseren van causerieën. *“Dat was verrijkend, zoals ook de toenemende mix van ‘Vlaamse’ Vlamingen afkomstig uit verschillende milieus en de (Franstalige) ‘geografische’ Vlamingen, allen met een sterke belangstelling voor de Europese uitdaging.”* (p. 90) Als men de lijst achteraan overloopt van wie er tot die groep behoort heeft, (298 personen waarin talrijke adellijke namen opvallen) wordt die indruk bevestigd (met figuren als Adhemar D’Alcantara, Paul Meyers, Fernand Van Damme, Emmanuel de Béthune, Raynier van Outryve d’ Ydewalle, Jos. Nicaise, Jean-Luc Dehaene, e.a).

Het boek dat voorligt, is gesteund op enerzijds geschreven bronnen die werden gesproken bij de oud-bewoners, waaronder ook een verslagboek en een gastenboek, maar anderzijds vooral op een uitvoerige enquête die door een 50-tal oud-bewoners van verschillende generaties werd beantwoord (vragenlijst en namenlijsten achterin het boek), en waarvan de resultaten oordeelkundig werden verwerkt. De auteur is erin geslaagd naast de historische gebeurtenissen ook de veranderende sfeer van die biotoop die het Karel de Goede-Huis was doorheen de opeenvolgende generaties trefzeker te schetsen, en ze in te bedden in de bredere context van de Vlaamse en academische evolutie van die dertig jaar. Een verfrissend en verrassend boek, dat niet enkel door de oud-huisbewoners met belangstelling gelezen kan worden, maar ook door de geïnteresseerden in de geschiedenis van de Vlaamse beweging: het is immers een van de zeldzame publicaties die aandacht besteedt aan de houding van de Franstalige elite in Vlaanderen tegenover de Vlaamse gemeenschap. [Louis Vos]